

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce **Moravského rybářského svazu, o. s.**, se sídlem Brno, Soběšická 83, zastoupeného Mgr. Petrem Kubicou, advokátem se sídlem Brno, Kobližná 19, proti žalovanému **Ministerstvu zemědělství**, se sídlem Praha 1, Těšnov 17, za účasti osob zúčastněných na řízení **1) Ing. J. H.**, **2) J. H.**, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2011, č. j. 5 Ca 37/2008 - 41,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2011, č. j. 5 Ca 37/2008 - 41, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 19. 11. 2007, č. j. 42366/2007-16230, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti částku 13 592 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Petra Kubici.

IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 19. 11. 2007, č. j. 42366/2007-16230 (dále jen „napadené rozhodnutí“), vydaným podle § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád z roku 1967“), rozhodl žalovaný o odvolání žalobce tak, že: „*Odvolání proti rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina ze dne 15. 7. 2007* (ve skutečnosti ze dne 15. 8. 2007 – pozn. NSS) *č.j.: KUJI*

*56183/2007, OLVHZ 17901/2005 Dr., se potvrzuje a odvolání se zamítá.“ R*ozhodnutím Krajského úřadu kraje Vysočina (dále jen „správní orgán prvého stupně“) ze dne 15. 8. 2007, č. j. KUJI 56183/2007, sp. zn. OLVHZ 17901/2005 Dr., byl, podle § 4 odst. 6 a § 10 odst. 1 písm. f) zákona č. 99/2004 Sb., o rybníkářství, výkonu rybářského práva, rybářské stráži, ochraně mořských rybolovných zdrojů a o změně některých zákonů (zákon o rybářství), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o rybářství“), na základě žádosti osob zúčastněných na řízení, z rybářského revíru č. 461 150 Třešťský potok 1 vyňat *rybník Pod vsí*, nacházející se na pozemcích parc. č. 138/2 a 138/13 v k. ú. Otín u Stonařova; současně bylo žalobci, jakožto uživateli tohoto rybářského revíru, odňato povolení výkonu rybářského práva na zmiňovaném rybníku. Dále bylo tímto rozhodnutím správního orgánu prvého stupně změněno rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina o vyhlášení rybářského revíru číslo 461 150 Třešťský potok 1 ze dne 30. 12. 2003, č. j. KUJI 15341/5/2003 OLVHZ, KUJIP001L8JL, a to tak, že v popisné části přílohy rozhodnutí, nazvané jako *Dekret rybářského revíru číslo 461 150 Třešťský potok 1*, nebude uveden *rybník Pod vsí*, čímž se celková výměra rybářského revíru sníží na 10,6 ha a počet vydaných povolenek pro tento rybářský revír se sníží na 250 ks; ve zbytku zůstává částečně změněné rozhodnutí ze dne 30. 12. 2003 v platnosti. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Městského soudu v Praze; ten ji rozsudkem ze dne 30. 6. 2011, č. j. 5 Ca 37/2008 - 41, zamítl.

Městský soud v odůvodnění rozsudku přisvědčil žalobci v tom, že žalovaný skutečně označil v napadeném rozhodnutí jako účastníky řízení Ing. J. H., J. H. a Mgr. Petra Kubicu, přičemž však posledně jmenovaný nebyl účastníkem správního řízení, nýbrž zástupcem žalobce. Městský soud však shledal, že toto pochybení nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že již správní orgán prvého stupně v odůvodnění svého rozhodnutí zaměňoval Mgr. Kubicu za účastníka řízení, nicméně již z tohoto rozhodnutí je naprosto zřejmé, že uživatelem rybářského revíru a účastníkem řízení, o jehož práva jde, je žalobce, a nikoliv jeho advokát. Zmatení pojmů pak pokračovalo i v odvolacím řízení, neboť správní orgány si neujasnily vztah mezi pojmy *účastník řízení* a jeho *zástupce*. Městský soud uzavřel, že namítané pochybení nezkrátilo skutečného účastníka řízení – žalobce – na jeho právech.

Dále se městský soud zabýval namítanou vadou výroku napadeného rozhodnutí, který je podle žalobce nesrozumitelný. Žalovaný formuloval výrok takto: „*Odvolání proti rozhodnutí (...) se potvrzuje a odvolání se zamítá.*“ Městský soud uznal, že v tomto znění výrok skutečně nedává smysl, nicméně z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, jaké stanovisko žalovaný zaujal a že argumenty žalobce (odvolatele) nebyly shledány důvodnými. Podle městského soudu je formulace výroku spíše zjevnou chybou, kterou by bylo lze opravit postupem podle § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád z roku 2004“). Podstatné je, že z kontextu rozhodnutí není pochyb o tom, jak žalovaný s odvoláním naložil. Městský soud proto výrok napadeného rozhodnutí nesrozumitelným neshledal.

Důvodnou neshledal městský soud ani námitku, že správní orgán prvého stupně měl řízení o žádosti osob zúčastněných na řízení ze dne 30. 9. 2005 zastavit pro překážku litispendence (dosud totiž mělo běžet řízení o stejné žádosti týchž účastníků, která byla podána dne 13. 6. 2001).

Městský soud konečně žalobci nepřisvědčil, ani pokud jde o jeho výhrady týkající se charakteru posuzované vodní nádrže. Odmítl názor, že nejde o rybník, ve smyslu § 2 písm. c) zákona o rybářství. Uvedl, že bez ohledu na to, zda by povaha tohoto vodního díla byla posuzována dle definice pojmu *rybník* podle § 4 odst. 1 již zrušeného zákona č. 102/1963 Sb., o rybářství (vycházelo-li by se již z původní žádosti zúčastněných osob ze dne 13. 6. 2001), či dle právní úpravy současné, obě úpravy (byť nejsou zcela identické) považují za rybník vodní dílo, jehož součástí je především hráz a další technická zařízení, jimiž lze regulovat vodní hladinu. Pokud žalobce namítal, že na *rybníku Pod vsí* nelze za stávajícího stavu regulovat vodní hladinu, pak k tomu městský soud uvedl, že špatný technický stav zařízení, která jsou nezbytná pro rybniční hospodaření (hráz, výpustné zařízení), neznamená zánik statusu rybníku, pokud je zároveň nepochybné, že taková zařízení na rybníku jsou. Osobám zúčastněným na řízení bylo rozhodnutím ze dne 23. 5. 2001 povoleno nakládání s vodami na *rybníku Pod vsí*; z tohoto rozhodnutí se lze dočíst i o parametrech rybníku, například že má sypanou hráz o délce 64 m a že výpustné zařízení je nefunkční. Pro účely řízení o vynětí rybníka z rybářského revíru bylo vyžádáno stanovisko Magistrátu města Jihlavy, odboru životního prostředí ze dne 14. 5. 2007, v němž byly parametry rybníka zopakovány, a bylo konstatováno, že je vodním dílem. Ve spisu je pak i založena i průvodní technická zpráva projektu na obnovu rybníka u obce Otín z listopadu 1961. Městský soud tak uzavřel, že obsah správního spisu svědčí o tom, že *rybník Pod vsí* má hráz a rybniční zařízení, jakkoliv nemusí být ve funkčním stavu. Zákon o rybářství nepodmiňuje status rybníka kvalitou jeho hráze a technického provedení a ani již neobsahuje ustanovení o možnosti prohlásit rybník za trvale nezpůsobilý k řádnému rybníkářskému hospodaření (§ 6 odst. 2 zákona č. 102/1963 Sb., o rybářství).

Rozsudek městského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností opírající se o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b), d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel v kasační stížnosti především nesouhlasil s názorem městského soudu, že chybné označení účastníka odvolacího řízení nemohlo nijak zasáhnout do jeho práv. Ve správním řízení došlo k evidentní záměně účastníka řízení za jeho zástupce, který byl jako účastník řízení označen ve výrokové části napadeného rozhodnutí. Stěžovatel poukazuje na § 27, § 28, § 67 a § 68 správního řádu z roku 2004, a zdůrazňuje, že rozhodnutím se určují práva a povinnosti jmenovitě určené osobě; ve výrokové části je proto správní orgán povinen označit účastníky řízení. Městský soud se vůbec nezabýval možnými dopady chyby v označení účastníků řízení do sféry zákonných práv a povinností stěžovatele. Podle stěžovatele je zjevnou nezákonností již to, že jako účastník řízení je proti jeho vůli (a v rozporu s § 27, § 28 a § 68 odst. 2 správního řádu z roku 2004) označen Mgr. Petr Kubica, advokát; ten byl pouze zástupcem skutečného účastníka řízení. Tvrzení městského soudu, že postačuje, je-li z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, že účastníkem řízení byl stěžovatel, je nesprávné. Předmět řízení a okruh jeho účastníků je podle § 68 odst. 2 správního řádu z roku 2004 závazně řešen právě ve výrokové části, a nikoliv v odůvodnění rozhodnutí. Pokud nebyl stěžovatel označen v napadeném rozhodnutí jako účastník řízení, pak vůči němu není napadené rozhodnutí účinné a vykonatelné a nemohly vůči němu nastat žádné právní účinky. Stěžovatel se nachází v nejistém postavení, neboť z hlediska dotčených práv a povinností neexistuje v této věci

do dnešního dne pravomocné rozhodnutí. Pokud by byl připuštěn výklad, který provedl městský soud, znamenalo by to, že by bylo možné rozhodovat o právech a povinnostech účastníka řízení, aniž by byl označen ve výrokové části rozhodnutí; to je v rozporu s principy právního řádu ČR. Stěžovatel z těchto důvodů považuje rozsudek městského soudu za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Dále stěžovatel namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost jeho výroku; městský soud měl z toho důvodu napadené rozhodnutí zrušit. Výrok napadeného rozhodnutí, který zní: „*Odvolání proti rozhodnutí (...) se potvrzuje a odvolání se zamítá.*“, nedává podle stěžovatele smysl a je proto nesrozumitelný - z výroku rozhodnutí nelze zjistit, jak žalovaný o odvolání rozhodl. Názor městského soudu, že vada výroku je zhojena tím, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí lze seznat, jak žalovaný rozhodl, je nesprávný. Podle § 68 odst. 2 správního řádu z roku 2004 je předmět řízení závazně vyřešen ve výrokové části rozhodnutí; je-li výroková část nesrozumitelná, nelze to zhojit poukazem na odůvodnění.

Závěrem stěžovatel namítl, že městský soud nesprávně posoudil právní otázku, a sice charakter vodní nádrže, označované jako *rybník Pod vsí*. Stěžovatel je přesvědčen, že z pohledu zákonné definice rybníka podle § 2 písm. c) zákona o rybářství je třeba hodnotit nejen to, zda rybník je tvořen hrází, nádrží a dalšími technickými zařízeními, ale současně je třeba vzít v úvahu fakt, zda je funkční a slouží tak účelu, který zákon předpokládá. Podle stěžovatele *rybník Pod vsí* nesplňuje svým charakterem zákonem definované náležitosti vodního díla. Především není vybaven takovým funkčním technickým zařízením, které by umožňovalo regulovat jeho vodní hladinu, vypustit jej a slovit. *Rybník Pod vsí* nelze vypustit a voda jím celoročně a nepřetržitě protéká mimo hráz. Nefunkčnost technického zařízení byla opakovaně konstatována i Odborem životního prostředí Magistrátu města Jihlavy, naposledy dne 14. 5. 2007. Podle stěžovatele nemůže *vodní nádrž Pod vsí* za stávajícího stavu technického zařízení objektivně plnit funkci rybníka, a to především z důvodu nemožnosti regulace vodní hladiny.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že souhlasí se závěry městského soudu. Je toho názoru, že stěžovatel celou dobu ve správním řízení uplatňoval svá práva a tím, že nebyl uveden jako účastník řízení, nebyl nikterak zkrácen na svém procesním postavení. Označit výrok napadeného rozhodnutí za nesrozumitelný, je příliš formalistické. K výkladu pojmu *rybník* žalovaný uvedl, že jde o vodní dílo, které, ve smyslu § 2 písm. c) zákona o rybářství, současně splňuje jak definiční znaky materiální (hráz, nádrž a další technická zařízení) tak i funkční (primární určenost k chovu ryb a schopnost regulovat vodní hladinu včetně možnosti vypouštění a slovení) a zároveň se nejedná o uzavřenou vodu ani vodní tok (§ 4 odst. 3 zákona o rybářství). Zároveň dodal, že běžné změny v technickém stavu rybníka jako například poruchy výpustného zařízení, dílčí poškození hráze, průtočnost rybníka či to, že na něm nelze v daném období intenzivně rybníkářsky hospodařit, jsou nepodstatné. Opačný výklad by znamenal, že například při poruše výpustného zařízení, by se rybník v tu chvíli stával uzavřenou vodou nebo vodním tokem; tím by byla ohrožena právní jistota vlastníků rybníků.

Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost je důvodná.

Úvodem je nutno předeslat, že předcházející správní řízení bylo zahájeno ještě před nabytím účinnosti správního řádu z roku 2004 (1. 1. 2006). Správní orgány proto zcela správně, v souladu s ustanovením § 179 odst. 1, věty první správního řádu z roku 2004, dokončily řízení podle dosavadních předpisů, tedy podle správního řádu z roku 1967. Stěžovatel nicméně používá ve své argumentaci opakovaně odkazy na jednotlivá ustanovení správního řádu z roku 2004, ačkoliv ten, jak bylo konstatováno, se na dané řízení neaplikoval. Jelikož však použitá procesní úprava stojí na stejných principech jako úprava recentní, lze jednotlivé kasační námitky (které jsou jinak formulovány jasně a podrobně) meritorně projednat, a to i přihlédnutím k tomu, že vytýkané deficity rozhodnutí žalovaného by musely být soudy zohledněny i *ex officio*.

Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti výroku rozhodnutí žalovaného pro nesrozumitelnost, respektive způsobem, jakým tuto otázku posoudil městský soud. Jak již bylo uvedeno, žalovaný rozhodl v odvolacím řízení tak, že s odkazem na § 59 odst. 2 správního řádu z roku 1967 vyslovil: „*Odvolání proti rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina ze dne 15. 7. 2007* (ve skutečnosti ze dne 15. 8. 2007 – pozn. NSS) *č.j.: KUJI 56183/2007, OLVHZ 17901/2005 Dr., se potvrzuje a odvolání se zamítá.*“ Stěžovatel považuje takto formulovaný výrok za nesrozumitelný, neboť jednoduše nedává smysl.

Ustanovení § 59 odst. 2 správního řádu z roku 1967 stanovilo, že *jsou-li pro to důvody, odvolací orgán rozhodnutí změní nebo zruší, jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí*. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2007, č. j. 3 As 60/2006 – 46, publikovaného pod č. 1109/2007 Sb. NSS (všechna citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), se k tomu podává, že „*[p]odle požadavků kladených § 59 odst. 2 správního řádu (č. 71/1967 Sb.) na výrokovou část rozhodnutí odvolacích správních orgánů je rozhodnutí ve druhém stupni nepřezkoumatelné, pokud v něm není výslovně vyjádřeno nebo alespoň způsobem nevzbuzujícím pochybnosti vysloveno, jakým způsobem odvolací správní orgán naložil s přezkoumávaným rozhodnutím jako celkem a jeho případnými jednotlivými výroky.*“ Jinými slovy, již z výrokové části odvolacího rozhodnutí musí být jednoznačným způsobem patrné, jak odvolací orgán rozhodl a jak naložil s rozhodnutím správního orgánu prvého stupně jako celkem. Účastník řízení musí mít při pohledu na výrok odvolacího rozhodnutí bez pochybností jasno, jak bylo v jeho věci rozhodnuto, a to bez toho, že by takový výrok musel konfrontovat s odůvodněním. Judikatura byla (a i pokud jde o recentní úpravu správního řízení, stále je) v této otázce shovívavá, jedná-li se například o pouhé nedodržení doslovné zákonné dikce, uvedení nadbytečné (nikoliv však matoucí) formulace, apod., je-li přesto z výroku bezpochyby zřejmé, jak bylo rozhodnuto (k tomu srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2012, č. j. 2 As 95/2011 – 74, který se týká již správního řádu z roku 2004). Výrok nyní přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného však netrpí takovými

drobnými deficity, ale naopak nesrozumitelností, která nemůže být „doháněna“ odkazem na odůvodnění rozhodnutí, jak uvedl městský soud. Struktura správního rozhodnutí a jeho náležitosti byly vymezeny v § 47 správního řádu z roku 1967. Podle odst. 2 platilo, že *výrok obsahuje rozhodnutí ve věci s uvedením ustanovení právního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto* (...). Z jeho odst. 3 se podávalo, že *v odůvodnění rozhodnutí správní orgán uvede, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval*. Z uvedeného je evidentní, že každá tato část rozhodnutí slouží k jinému účelu a zákon předpokládá jejich určitý obsah. V případě, že tento obsah v některé části rozhodnutí chybí, nelze jej bez dalšího nahrazovat a dohledávat v jiné části rozhodnutí, která slouží jinému účelu. Požadavek na jednoznačnou a srozumitelnou formulaci výroku rozhodnutí je pak umocněn tím, že pouze výrok je pro adresáta správního rozhodnutí závazný; odůvodnění slouží pouze k jeho vysvětlení, pochopení, přímo však do právní sféry takové osoby nezasahuje. Na to ostatně zcela přiléhavě upozorňuje i stěžovatel.

Výrok rozhodnutí, který na jedné straně „*odvolání potvrzuje*“ a na straně druhé „*odvolání zamítá*“, tak není udržitelný. V takto podaném výroku totiž není vůbec vymezeno, jak bylo naloženo s rozhodnutím správního orgánu prvého stupně a způsob, jak bylo naloženo s odvoláním, si přímo protiřečí. Nelze navíc přehlédnout, že i prvostupňové rozhodnutí, proti kterému směřovalo „potvrzené“ odvolání, je ve výroku označeno nesprávným datem vydání. Takovými vadami zatížený výrok nelze než označit za nesrozumitelný. Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že je naplněn kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť městský soud měl pro tuto důvodně vytýkanou vadu napadené rozhodnutí žalovaného zrušit.

Stěžovatel dále tvrdil, že došlo k chybnému označení účastníka ve správním řízení a ohradil se proti názoru městského soudu, že postačuje, je-li z odůvodnění zřejmé, že účastníkem řízení byl (zde) stěžovatel, a nikoliv jeho zástupce. Jakkoliv tuto námitku stěžovatel podřadil pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. s tím, že jde o nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů, je zřejmé, že uvedená námitka může představovat spíše vadu řízení před správním orgánem, která byla namítána již v řízení o žalobě a měla být důvodem pro zrušení napadeného správního rozhodnutí; fakticky tak jde spíše o kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Tato skutečnost ovšem nemá na meritorní projednatelnost předmětné námitky žádný vliv, neboť právní subsumpce kasační argumentace pod konkrétní písmeno ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., je věcí právního hodnocení Nejvyššího správního soudu (viz například rozsudek zdejšího soudu ze 8.1.2004, č. j. 2 Afs 7/2012 - 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS).

Pokud jde o námitku samotnou, zde (i s ohledem na závěry výše uvedené) musí Nejvyšší správní soud stěžovateli přisvědčit, že jde o pochybení správního orgánu, které nelze bez dalšího jednoduše zhojit tvrzením, že kdo je skutečným účastníkem řízení, lze seznat z odůvodnění rozhodnutí. Ustanovení § 47 správního řádu z roku 1967 upravovalo náležitosti správního rozhodnutí, přičemž z jeho odst. 5 vyplývalo, že *v písemném vyhotovení rozhodnutí se uvede též orgán, který rozhodnutí vydal, datum vydání rozhodnutí, jméno a příjmení účastníků řízení*. Přestože zákon výslovně nestanovil, ve které části rozhodnutí má být označení účastníků řízení uvedeno (jak to činí správní řád z roku 2004, který v § 68 odst. 2 explicitně uvádí, že jde o součást výroku), je zřejmé, že jinde, než ve

výrokové části to být nemůže. Stěžovatel správně poukazuje na fakt, že jsou-li rozhodnutím přiznávána práva, či ukládány povinnosti, musí být již z výroku samotného zřejmé, kdo je jejich nositelem; pouze tato část správního rozhodnutí je, minimálně pro účastníky řízení (dle povahy rozhodnutí), závazná. Pouze účastník řízení je nositelem práv a povinností, o kterých je autoritativně rozhodováno, zatímco jeho zástupce pouze za účastníka vykonává procesní práva a povinnosti v rozsahu svého zmocnění. Pokud tedy správní orgán ve výroku rozhodnutí (respektive jeho úvodní části, která výrok uvozuje a tvoří tak jeho nedílnou součást) zamění osobu účastníka řízení za jeho zástupce, pak jde jistě o vadu řízení; je pak nutno posoudit, zda taková vada mohla mít v konkrétním případě vliv na zákonnost rozhodnutí.

Jak již bylo uvedeno, shora popsané pochybení by nezákonnost rozhodnutí způsobilo v situaci, kdy by správní orgán uložil povinnost nebo přiznal, odňal, či deklaroval právo jmenovitě jiné osobě, než účastníkovi. V nyní projednávaném případě (na který tento předpoklad dopadá) došlo k záměně účastníka a jeho zástupce až v rozhodnutí odvolacím, přičemž je třeba přihlédnout k tomu, že v rozhodnutí správního orgánu prvého stupně je přímo ve výroku správně uveden účastník řízení (stěžovatel) a ve vztahu k němu je konkrétně uvedeno, že se mu odnímá povolení výkonu rybářského práva. Nejvyšší správní soud tak má za to, že se chybné označení účastníka v odvolacím řízení nemohlo dotknout právního postavení stěžovatele, neboť vymezení práv, ve vztahu k jeho osobě, jmenovitě vyplývalo z výroku rozhodnutí správního orgánu prvého stupně. Jelikož správní rozhodnutí v obou stupních tvoří jeden celek (jde o řízení vystavěné na principu apelace), lze, dle názoru Nejvyššího správního soudu, dovodit, že o identifikaci účastníků řízení nemohou panovat rozumné pochybnosti, a nejedná se tedy o vadu, pro kterou by muselo být napadené rozhodnutí bez dalšího zrušeno. Jelikož však bude žalovaný ve věci rozhodovat opětovně, bude na místě, aby v dalším řízení dbal o to, aby se podobného pochybení stran označení účastníků řízení nedopustil.

Konečně stěžovatel, ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., namítal, že městský soud nesprávně posoudil právní otázku stran charakteru vodní nádrže, označované jako *rybník Pod vsí*, přičemž vystavěl svou argumentaci na tom, že předmětná vodní nádrž nemůže být rybníkem, neboť z důvodu technické závady není možné regulovat její vodní hladinu, vypustit ji a slovit.

K této kasační námitce je potřeba především uvést, že stěžovatel pouze opakuje svou argumentaci, uplatněnou již v žalobě. Jelikož se městský soud s obsahově stejnou žalobní námitkou bezezbytku vypořádal, přičemž tak učinil způsobem, který Nejvyšší správní soud považuje za zcela správný a vyčerpávající, lze v podrobnostech na odůvodnění napadeného rozsudku odkázat. Postačí proto jen ve stručnosti uvést, že městský soud správně vycházel z definice rybníka, podávající se z § 2 písm. c) zákona o rybářství, přičemž správně akcentoval hledisko účelového určení tohoto vodního díla, nikoli jeho faktickou (zde omezenou) funkčnost. Ze správního spisu lze taktéž považovat za prokázané, že posuzované vodní dílo vykazuje stavebně technické znaky rybníka; listiny ve spise založené jasně prokazují, že vodní nádrž *Pod vsí* je tvořena hrází, nádrží a dalšími technickými zařízeními, třebaže ty nejsou v dobrém stavu.

Stěžovatel přitom nezpochybňoval stavebně technickou stránku definice rybníka, tj. netvrdil, že by vodní nádrž *Pod vsí* nebyla rybníkem, protože nemá hráz, nádrž či další technické zařízení. Zpochybňoval pouze funkční vlastnosti vodní nádrže, kdy poukazoval na (nesporný) fakt, že na vodní nádrži nelze regulovat vodní hladinu, nelze ji vypustit a slovit, a to z důvodu nefunkčnosti technických zařízení. Nejvyšší správní soud nicméně plně sdílí názor městského soudu, že samotná skutečnost, že v době rozhodování správních orgánu aktuálně nebylo možné, z důvodu špatného technického stavu zařízení, provádět stěžovatelem popsané nakládání s vodou, ještě nezpůsobuje zánik statusu rybníka. To, že osoby zúčastněné na řízení do doby rozhodování žalovaného neuvedly výpustné zařízení do funkčního stavu, nemá rovněž žádný vliv na status rybníka; pouze to znamená, že nedodržely podmínky rozhodnutí o povolení k nakládání s vodami. Žalovaný logicky poukazuje i na to, že kdyby v případě poruchy technického zařízení, které by dočasně znemožnilo vypustit rybník, mělo dojít k přechodnému zániku statusu rybníka až do doby odstranění závady, způsobovalo by to právní nejistotu vlastníků rybníků. Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že zákon o rybářství nepodmiňuje status rybníka aktuálním funkčním stavem jeho hráze, nádrže či dalších technických zařízení; rozhodné je, zda se tyto stavebně technické prvky na rybníku nachází a zda je zde dána potencialita funkčního využití rybníka. Z uvedených důvodů tedy shledal Nejvyšší správní soud tuto kasační námitku nedůvodnou.

S ohledem na konstatovanou podstatnou vadu správního řízení, spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaného pro nesrozumitelnost, pro níž měl městský soud toto rozhodnutí zrušit [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než rozsudek městského soudu zrušit (§ 110 odst. 2 s. ř. s.). Jelikož pro zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného byly dány důvody již v řízení před městským soudem, který by v dalším řízení, při respektování názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem v tomto rozhodnutí a vzhledem k charakteru vytýkaných pochybení, nemohl postupovat jinak, než rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, Nejvyšší správní soud současně se zrušením rozsudku městského soudu rozhodl také o zrušení žalobou napadeného správního rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., za přiměřeného použití § 76 odst. 1 písm. a) a § 78 odst. 4 s. ř. s.]. Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu za přiměřeného použití § 78 odst. 5 s. ř. s.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud v případě, kdy zruší rozsudek městského soudu, jakož i rozhodnutí žalovaného správního orgánu, povinen rozhodnout o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu. O nákladech řízení zdejší soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správní orgán, který byl v řízení před správními soudy z celkového pohledu procesně neúspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného stěžovatele – žalobce, v jeho případě jsou náklady řízení představovány zaplacenými soudními poplatky a odměnou advokáta. Na soudní poplatky stěžovatel vynaložil částku 5000 Kč (2000 Kč za žalobu, 3000 Kč za kasační stížnost). Náklady zastoupení spočívají v odměně za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba a kasační stížnost) po 2100 Kč [§ 7, §

9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů] a v náhradě hotových výdajů v celkové částce 900 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky); celkem tedy 7200 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok o částku odpovídající této dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrady hotových výdajů odvést dle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Při výpočtu daně z přidané hodnoty je třeba přihlédnout k tomu, že dva úkony právní služby byly učiněny v roce 2008, kdy výše daně z přidané hodnoty činila 19%, a jeden úkon pak v roce 2011, tj. v době kdy již výše daně z přidané hodnoty činila 20%. Částka daně z přidané hodnoty, vypočtená s ohledem na uvedené, činí 1392 Kč (912 Kč za úkony a náhradu hotových výdajů v roce 2008 a 480 Kč za úkon a náhradu hotových výdajů v roce 2011). Celkem tak náklady řízení představují částku 13 592 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit stěžovateli do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Petra Kubici.

V případě osob zúčastněných na řízení Nejvyšší správní soud odkazuje na § 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Vzhledem k tomu, že osobám zúčastněným na řízení žádné povinnosti městským soudem ani Nejvyšším správním soudem uloženy nebyly, bylo v jejich případě rozhodnuto tak, že nemají právo na náhradu nákladů řízení. Osoby zúčastněné na řízení taktéž nenavrhly, aby jim, z důvodů zvláštního zřetele hodných, bylo přiznáno právo na náhradu dalších nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. září 2012

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu